

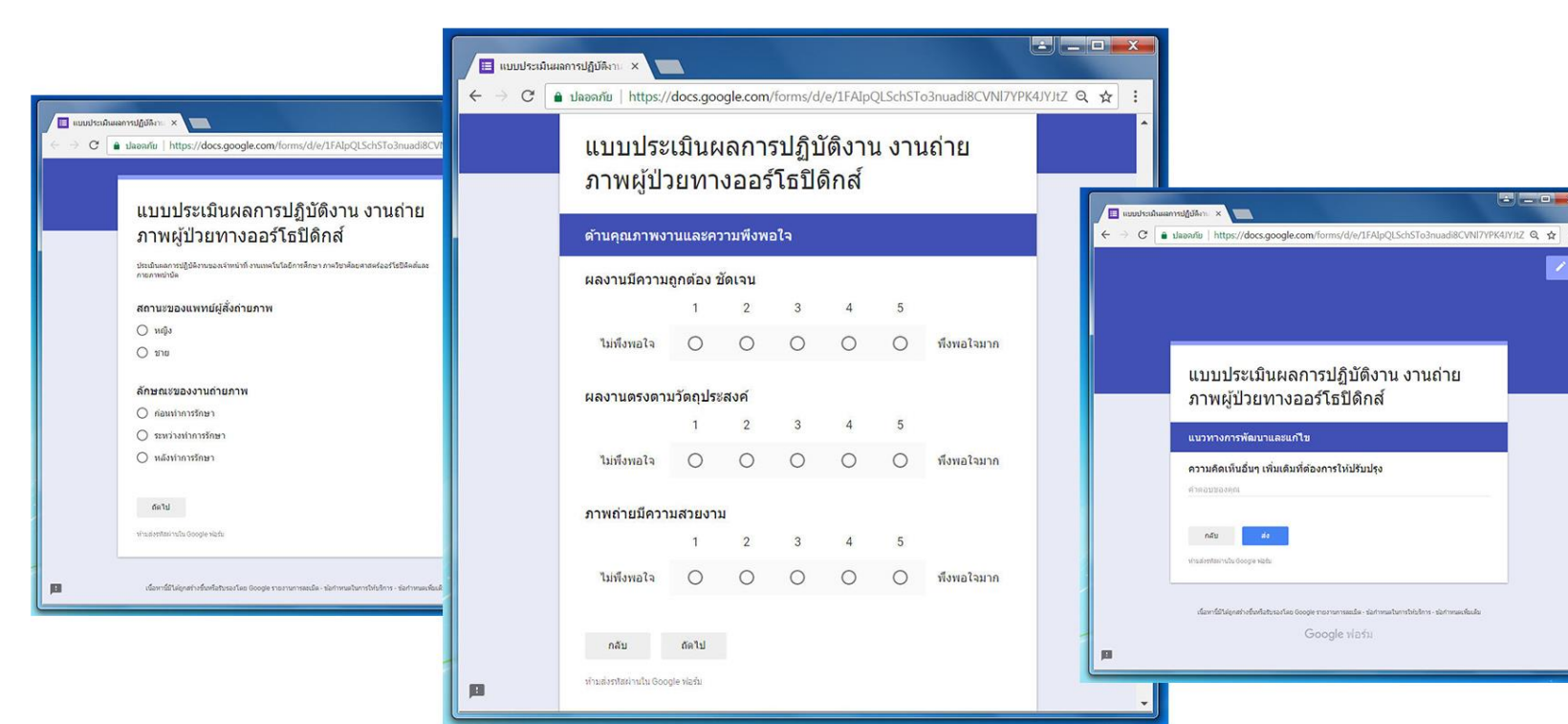
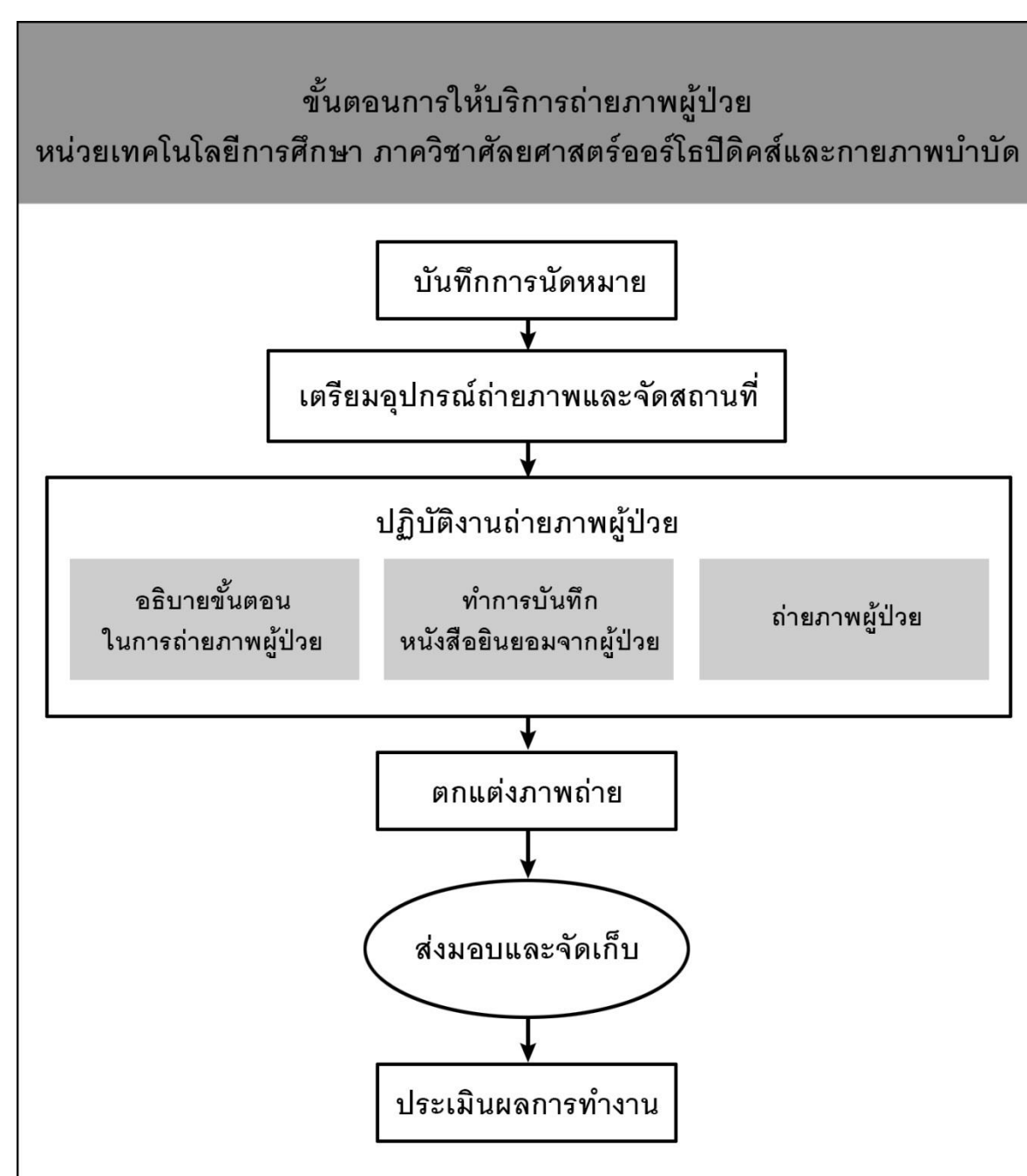

ใจเขา ใจเรา ใจเดียวกัน งานถ่ายภาพผู้ป่วยโรคทางออร์โธปิดิกส์

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

คือ... ๆ ๆ

" น้องฝนคะ มีผู้ป่วยมาถ่ายรูปค่ะ "

ฉันได้รับโอกาสให้เข้าร่วมฟังอีกครั้ง เมื่อได้รับแรงบันดาลใจเพิ่ม ในครั้งนี้ฉันร่างเอกสารจนเสร็จและส่งขออนุมัติระหว่างที่รอว่าจะได้รับทุนหรือไม่ ฉันก็เริ่มวางแผนการเขียนคู่มืออย่างจริงจัง บางโรคที่ไม่แน่ใจว่าจะต้องถ่ายภาพมุมไหนบ้าง ปัญหาต่าง ๆ เริ่มได้รับการแก้ไข เป็นผลลัพธ์จากการเรียนรู้ จากการพบปะพูดคุยจากการอ่าน จากการสอบถามพูดคุยกับแพทย์

ตามอนุสาขาต่าง ๆ บางทีก็แอบไปดูการทำงานของพี่ ๆ และเพื่อน ๆ ในสายอาชีพเดียวกัน รวมถึงแหล่งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต อะไรดีก็รีบจดและนำมาปรับใช้

" เย้ ๆ ๆ ผ่านแล้ว อนุมัติแล้ว "

22 พฤษภาคม 2560 มีการประกาศรายชื่อผู้ได้รับทุนสนับสนุนการทำผลงานเพื่อพัฒนางานของบุคลากรสายสนับสนุน ฉันได้รับทุน เมื่อได้รับไฟเขียว ฉันจึงดำเนินการต่อคู่มือการถ่ายภาพผู้ป่วยโรคทางออร์โธปิดิกส์ เป็นคู่มือประกอบการเรียนรู้ อ่านง่าย แนะนำวิธีการถ่ายภาพผู้ป่วยอย่างเป็นขั้นตอน พร้อมยกตัวอย่างประกอบให้ติดตาม เพื่อเพิ่มความเข้าใจอย่างเป็นรูปธรรม การถ่ายภาพทางการแพทย์ไม่ใช่เรื่องยาก เพียงทำความเข้าใจในหลักการถ่ายภาพ ที่สำคัญคือความถูกต้องตรงตามความเป็นจริง จากนั้นฉันก็ส่งรายงานความก้าวหน้าของผลงานอีกครั้งในวันที่ 2 สิงหาคม 2560 งานแรกของฉัน ไม่มีพี่เลี้ยง เป็นหัวหน้าโครงการเอง ทำทุกอย่างด้วยตนเอง ด้วยความที่เป็นงานแรก วันที่ 31 ตุลาคม 2560 มีเอกสารตอบกลับมาให้แก้ไขหลายจุด เมื่อทำการแก้ไขและส่งตรวจ ในวันที่ 23 มีนาคม 2561 ก็มีเอกสารให้ฉันแก้ไขอีก

รู้สึกท้อบ้างไหม?

แรก ๆ ก็มีท้อบ้าง ฉันอ่านเอกสารจากคณะกรรมการพิจารณาทุนฯ บอกให้ฉันปรับปรุงแก้ไข อ่านทวนซ้ำอยู่หลายรอบ ความท้อทลายในการทำงานที่ยากขึ้น เมื่อหาคำตอบเจอ ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกสนุกกับการพัฒนางาน โดยเฉพาะประเด็นที่ทีมกรรมการสอบถามมา "หากผู้ป่วยไม่ยินยอมให้ถ่ายภาพจะมีวิธีดำเนินการอย่างไร" นั่นสิ ต้องทำอะไรล่ะ? ปกติยังไม่เคยเจอผู้ป่วยปฏิเสธการถ่ายรูป

ส่วนใหญ่ผู้ป่วยจะเชื่อฟังแพทย์ เมื่อแพทย์สั่งให้มาถ่ายรูปผู้ป่วยก็จะมาตามแพทย์บอก แต่ในบางโรค เช่น โรคทางกระดูกสันหลัง มีความจำเป็นที่ช่างภาพจะต้องบอกให้ผู้ป่วยถอดเสื้อผ้า ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษในการพูดคุย ช่างภาพควรจะพูดจาสุภาพ อ่อนโยน เป็นมิตรกับผู้ป่วย และอธิบายเหตุผลที่ต้องบันทึกภาพเพื่อให้ผู้ป่วยเข้าใจ สิ่งที่ต้องระวัง คือ การละเว้นการพูดคุยหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้ป่วย ในการจัดทำคู่มือฯ ฉันจึงมีภาพตัวอย่างแสดงให้ผู้ป่วยเห็นว่าถ่ายอย่างไร และมีการปกปิดใบหน้า เพื่อให้ผู้ป่วยคลายกังวล คอยสังเกตอาการของผู้ป่วย หากไม่ยินยอมให้ถอดทั้งหมด อาจจะขอให้ถอดเป็นบางส่วนเพื่อให้เห็นรอยโรค ฉันพยายามคิดในมุมที่กลับกัน หากฉันป่วยแพทย์ส่งฉันเพื่อให้ไปถ่ายรูป ต้องถอดเสื้อผ้าออกฉันคงไม่รู้สึกยินดีเท่าไร ทั้งแม้ว่าต้องทำงานและเพื่อให้ได้ภาพถ่ายตามใบแพทย์สั่ง แต่ฉันจะไม่ทำร้ายจิตใจผู้ป่วยโดยเด็ดขาด "ใจเขา ใจเรา ใจเดียวกัน" นี่คือนั่นที่ฉันคิดและพึงระวังอยู่เสมอในทุกครั้งที่กดชัตเตอร์

ฉันสรุปงาน ปรับแก้ไขเอกสารและส่งให้ทีมกรรมการพิจารณาทุนตรวจสอบอีกครั้ง วันที่ 20 เมษายน 2561 ในที่สุดก็ผ่านไม่ต้องแก้ไขอีก พลังบวกที่ได้รับมาหลังจากที่จัดทำคู่มือฯ ครั้งแรกสำเร็จ ทำให้ฉันอยากพัฒนางานตนเองอย่างต่อเนื่อง และเมื่อเพื่อน ๆ ทราบข่าวก็มาร่วมแสดงความยินดีกับฉัน และอยากลองทำบ้าง การพัฒนางานเรื่องต่อไปฉันจึงไม่ต้องทำคนเดียวอีกแล้ว

"การทำงานร่วมกันเป็นทีม ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ นวัตกรรมใหม่
ที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้รับบริการ หน่วยงาน และองค์กร"

เมื่อขานรับตามเสียง ภาพที่ฉันเห็น คือ ผู้ป่วยที่ป่วยจนไม่สามารถยืนหรือเดินได้ด้วยตนเอง มาพร้อมกับญาติยืนอยู่หน้าประตู ฉันสงขมให้ผู้ป่วย สำหรับฉันรอยยิ้ม คือ คำทักทายแรกที่ดีที่สุด

ภาพถ่ายทางการแพทย์มีบทบาทสำคัญต่อวงการแพทย์และสาธารณสุข ใช้ติดตามผลการรักษาของผู้ป่วย และสามารถนำมาใช้เพื่อการสนับสนุนการเรียนการสอน การค้นคว้า และการวิจัยทางการแพทย์ การถ่ายภาพผู้ป่วยสิ่งที่ควรคำนึงถึงคือตัวผู้ป่วย ซึ่งผู้ป่วยแต่ละคนจะมีลักษณะที่ต่างกัน ช่างภาพจำเป็น ต้องมีเทคนิคและวิธีการที่เหมาะสม จึงจะได้ภาพที่ดีมีคุณภาพ ถูกต้องตามใบสั่งของแพทย์ และถูกหลักทางกายวิภาคศาสตร์ (Anatomical position)

ฉันอยากได้ภาพถ่ายที่ดี ภาพถ่ายทางการแพทย์ที่มีคุณภาพ โดยใช้เวลาน้อยที่สุด เพื่อไม่เป็นการรบกวนผู้ป่วยจนเกินไป ถูกใจฉัน ตรงใจแพทย์ ใช้ประโยชน์ได้จริง นี่คือนเป้าหมายในการทำงานของฉัน แต่งานถ่ายภาพผู้ป่วยไม่ง่ายอย่างที่คิด

ปัญหาในการทำงานมีอะไรบ้าง?

ฉันเริ่มนั่งคิด และพยายามเขียนออกมา 1. แพทย์ไม่ได้แจ้งล่วงหน้าว่าจะส่งคนไข้ขึ้นมาถ่ายภาพ 2. อุปกรณ์ถ่ายภาพในสตูดิโอไม่ได้อยู่ในสภาพที่พร้อมอยู่เสมอเนื่องจากพื้นที่ห้องทำงานค่อนข้างแคบ ต้องใช้เวลาในการจัดสถานที่ก่อนทำการถ่ายรูป 3. การจัดทำทางในการถ่ายภาพจะต้องมีความแม่นยำ รอบคอบ และผู้ป่วยจะต้องปลอดภัย มีข้อจำกัดในการทำงานพอสมควร แต่ฉันจะต้องได้ภาพถ่ายทางการแพทย์ที่สมบูรณ์ที่สุด เมื่อเขียนประเด็นปัญหาออกมาฉันในฐานะที่เป็นหัวหน้าหน่วยฯ ต้องคุยกับน้องที่เป็นช่างภาพเหมือนฉัน เพื่อหาแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกัน

ระหว่างที่กำลังหาทางแก้ปัญหาดังกล่าว ภาควิชาฯ ก็ได้เปิดโอกาสให้ฉันเข้าร่วมฟังการบรรยายของโครงการ HR สัญจร ที่จัดโดยทีมทรัพยากรบุคคล ประเด็นที่ฉันสนใจ คือ การให้ทุนสนับสนุนการทำผลงานเพื่อพัฒนางานของบุคลากรสายสนับสนุน เมื่อได้ฟังฉันรู้สึกสนใจมาก อยากจะลองเขียนคู่มือ การถ่ายภาพผู้ป่วยโรคทางออร์โธปิดิกส์ เพื่อเป็นแนวทางให้กับบุคลากรทางการแพทย์และผู้สนใจทั่วไปนำไปพัฒนางานถ่ายภาพผู้ป่วยให้มีความถูกต้อง ชัดเจน มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเพื่อพัฒนาการถ่ายภาพของตัวเองด้วย ฉันเริ่มหาข้อมูลวิธีการทำคู่มือปฏิบัติงาน ศึกษาเอกสารเพื่อเตรียมขออนุมัติ คำนวณงานวิจัย และอ่านคู่มือที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายภาพทางการแพทย์ ทำให้รู้ว่าผู้เขียนเรื่องนี้ไม่มากนัก ฉันจึงเกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น เพราะถ้าฉันทำได้สำเร็จน่าจะมีประโยชน์ต่อเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกัน แต่เมื่อลงมือทำอย่างจริงจังเหมือนเป็นยาขมหม้อใหญ่สำหรับฉัน

จะไปต่อหรือจะหยุด เอาใจต่อดี?

ปริมาณงานที่ทำในแต่ละวันมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำงานเป็นก็จริง แต่การเขียนเอกสารให้เป็นทางการ ไม่ง่ายเลย ฉันเริ่มท้อและหยุดการเขียนคู่มือฯ ไประยะหนึ่ง จนกระทั่งมีการจัดโครงการ HR สัญจร ครั้งที่ 2